

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **M. Ch.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: Ukrajina,
hlášeným pobytem X,
zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2025, č. j. OAM-0366840-14/DO-2025,
MV- 62251-14/OAM-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 8. 2025, čj. OAM-0366840-14/DO-2025, MV-62251-14/OAM-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Věcí žalobce se soudy zabývají opakovaně. Jde o 28letého žalobce, který vycestoval z Ukrajiny dne 9. 2. 2025 do Rumunska, kde mu byla dne 14. 2. 2025 udělena dočasná

ochrana. Této dočasné ochrany se však vzdal a dne 18. 3. 2025 podal žádost o dočasnou ochranu v ČR.

2. Žalovaný nejprve žádost žalobci vrátil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění účinném do 2. 9. 2025 (dále jen „lex Ukrajina“). Žalobce se proti tomuto vrácení žádosti bránil u zdejšího soudu žalobou proti nezákonnému zásahu, které zdejší soud vyhověl rozsudkem ze dne 25. 6. 2025, čj. 15 A 35/2025-46, s odkazem na judikaturu svou vlastní i Nejvyššího správního soudu (NSS). Zakázal tak žalovanému pokračovat v nezákonném zásahu spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce jako nepřijatelné, a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti žalobce o dočasnou ochranu. Proti tomuto rozsudku se žalovaný bránil kasační stížností, kterou NSS svým rozsudkem ze dne 23. 9. 2025, čj. 3 Azs 92/2025-25, zamítl. Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 24. 9. 2025.
3. Žalovaný v době řízení o kasační stížnosti současně vedl řízení o žádosti žalobce a rozhodnutím ze dne 29. 8. 2025, čj. OAM-0366840-14/DO-2025, jí zamítl podle § 5 odst. 7 lex Ukrajina ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně (dále jen „zákon o dočasné ochraně“), neboť žalobci poskytl dočasnou ochranu jiný stát. Toto rozhodnutí nyní žalobce napadl svou žalobou u zdejšího soudu.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce po shrnutí dosavadního procesního vývoje v žalobě namítl, že považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Důvodem zamítnutí žádosti žalobce o dočasnou ochranu bylo to, že žalobci poskytl dočasnou ochranu jiný stát. Žalobce dříve skutečně měl uděleno pobytové oprávnění za účelem dočasné ochrany v jiném státě – v Rumunsku. Žalovanému ovšem doložil, že se rumunské dočasné ochrany vzdal, což také doložil v žalobě.
5. Aktuální judikatura, ze které žalobce rozsáhle citoval, jednoznačně zastává názor, že dočasnou ochranu nelze odmítnout z důvodu, že ji daná osoba dříve měla udělenou v jiném členském státě (např. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2025, čj. 9 Azs 20/202437, bod 32, ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, body 53 až 70, nebo rozsudek z téhož dne, čj. 1 Azs 366/2024-42, body 53 až 70, a řada dalších, které žalobce uvedl a z které vychází). NSS v citovaných rozsudcích podrobně metodicky popsal, jak má žalovaný postupovat, pokud obdrží žádost o poskytnutí dočasné ochrany a zjistí, že ta je již poskytována v jiné členské zemi. Žalovaný má v první řadě přijmout žádost k věcnému posouzení. V rámci toho posouzení pak má ověřit, zda žadatel, který v minulosti obdržel pobytové oprávnění v jiném členském státě, tímto oprávněním prokazatelně disponuje i k okamžiku podání žádosti o dočasnou ochranu v Česku. Pokud ne, musí žalovaný dočasnou ochranu při splnění dalších podmínek udělit. Žalovaný však takto nepostupoval. Uvedená judikatura se sice týká důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina, žádost o dočasnou ochranu proto nelze zamítnout ani s odkazem na § 5 odst. 7 lex Ukrajina ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně; k tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2025, čj. 1 Azs 111/2025-34, bod 28 a 29.
6. Žalobce dále namítl, že na těchto závěrech nic nemění ani přijetí nového Prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím [EU] 2022/382 [„nové prováděcí rozhodnutí“], které je účinné od 13. 8. 2025, na rozdíl od opačných tvrzení, kterých se s odkazem na znění recitálů 4 až 6 preamble k prováděcímu rozhodnutí dovolává žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Žalobce na příkladech judikatury správních soudů (rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2025, čj. 18 A 38/2025-33, bod 16, a ze dne 25. 6. 2025, čj. 15 A 35/2025-46, bod 19, nebo rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, bod 57, ze dne 11. 9. 2025, čj. 1 Azs 126/2025-28), či závěrečným stanoviskem Veřejného ochránce práv s návrhem opatření k nápravě ve věci nepřijatelnosti žádostí o dočasnou ochranu ze dne 27. 8. 2025, sp. zn. 585/2025/VOP/VV0, část B.2, argumentuje, proč tomu tak není. Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že ani nové prováděcí rozhodnutí nezpochybňuje dosavadní výklad podávaný Nejvyšším správním soudem. I nadále platí, že rozhodující okolností je faktický stav – tedy zda žadatel aktuálně požívá práv spojených s dočasnou ochranou v jiném členském státě. Není-li tomu tak, musí mu být dočasná ochrana udělena v ČR.

7. Žalobce se též ohradil proti argumentaci žalovaného, že není vázán výše citovanou judikaturou.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
9. Součástí žaloby byl též návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a návrh na přednostní projednání věci. Soud usnesením ze dne 31. 10. 2025, čj. 1 A 38/2025-32, přiznal žalobě odkladný účinek.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný přes vědomí o aktuální judikatuře NSS, na kterou žalobce odkázal, zopakoval své konstantní stanovisko, že osoba, která již využila práv souvisejících s dočasnou ochranou v členském státě, žádné právo na přemístění do jiného členského státu nemá. Na to však žádný soud nereagoval jinak než odkazem na „dubnové“ rozsudky NSS s tím, že ani nově přijaté recitály nového prováděcího rozhodnutí Rady na tom nic nezměnily. Žalovanému však není jasné, jak může politická dohoda členských států o neaplikování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně založit jednotlivci právo, které nevyplývá ze směrnice samotné. Měl za to, že nově přijaté recitály nového prováděcího rozhodnutí Rady zcela vyvracejí, že by existovalo právo na přemístění a že by dohoda členských států o neaplikování čl. 11 mohla takové právo osobám požívajícím dočasné ochrany založit. Z toho plyne, že „dubnová“ judikatura NSS je tím překonaná, proto žalovaný žalobci dočasnou ochranu neudělil. Učinil tak proto, že osoby, které již svých práv z dočasné ochrany využily, nemají právo na to, aby je čerpaly v jiném členském státě, bez ohledu na to, zda dočasnou ochranou v jiném státě disponují či nikoli. Stále totiž platí § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., a nyní již i § 5 odst. 1 písm. f), s tím, že ve světle nově přijatých recitálů nelze na toto ustanovení nahlížet jako na rozporné s právem EU.
11. Neexistenci práva na sekundární pobytu či sekundární pohyb (přemístění) držitelů oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany žalovaný odůvodnil tím, že nevyplývá ze směrnice 2001/55/ES, což ostatně potvrdil samotný NSS v rozsudku sp. zn. 1 Azs 174/2024, ani z prováděcího rozhodnutí Rady, a to ani z jeho normativního textu, ani z jeho preambule, ani z dohody členských států o nepoužívání čl. 11 směrnice 2001/55/ES, a konečně nové recitály (4) až (6) aktuálního prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 o neexistenci těchto práv přímo svědčí. V dalším textu žalovaný tyto teze blíže argumentačně rozvinul.
12. Poukazoval na to, že i dle „dubnové“ judikatury NSS (rozsudky sp. zn. 1 Azs 174/2024 a 1 Azs 336/2024) ze směrnice o dočasné ochraně nevyplývá právo osob, které již požívají

dočasné ochrany ve členském státě, na získání stejného pobytového oprávnění v jiném členském státě. Toto právo nevyplývá z textu směrnice ani implicitně, svědčí o tom již samotná textace čl. 8 odst. 1, z něhož plyne, že členský stát, který takové povolení vydal, tuto povinnost splnil i za ostatní členské státy. Cílem tedy je, aby osobě, na níž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady, bylo vydáno povolení k pobytu na území některého členského státu a aby tedy byla po dobu trvání dočasné ochrany oprávněna pobývat mimo zemi, ze které byla vysídlena. Pokud jde o osoby, které již jsou držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě, upravuje směrnice povinnost vydat jim povolení k pobytu pouze v čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4.

13. Z dohody o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně vyplývá pouze to, že neoprávněně pobývajícím cizincem nebude daným státem vrácen do státu, který mu povolení k pobytu vydal. Právo na získání pobytového oprávnění dle čl. 8 odst. 1 mu však ve státě, kde pobývá neoprávněně, nevznikne, alespoň ne na základě vyloučení čl. 11 (ten upravuje pouze povinnosti mezi členskými státy navzájem). Nepoužívání čl. 11 mezi členskými státy tedy samo osobě nemůže založit osobě požívající dočasné ochrany, které bylo vydáno povolení k pobytu dle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, právo získat toto povolení v jiném členském státě. Jenže právě z dohody členských států o neaplikování čl. 11 NSS dovozuje existenci práva na přemístění do jiného členského státu a získání nového povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany. Podle žalovaného jde o dotváření práva, nikoliv překlenutí mezery v právu, samotná směrnice totiž právo na přemístění nezakotvuje.
14. Závěr o existenci práva na přemístění dle žalovaného není udržitelný ani s ohledem na nové recitály v novém prováděcím rozhodnutí Rady, pro oblast druhotných pohybů byly přijaty recitály (4), (5) a (6), které žalovaný ve svém vyjádření cituje jak v jejich originální jazykové verzi (angličtina), tak v překladu do českého jazyka. Z toho plyne, že dohoda o neaplikování čl. 11 nemá být vykládána v tom smyslu, že by členskému státu vznikala povinnost vydat povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany osobě, která již je držitelem takového povolení v jiném členském státě. Stejně je, jaký význam dohodě přikládají její účastníci, nikoli vnitrostátní soudy. Z dohody je pouze patrná vůle států nepředávat si neoprávněně pobývajícím držitele povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany a nic víc. Jejím smyslem však nebylo založit osobám požívajícím dočasné ochrany právo se volně pohybovat po členských státech EU. Recitály jsou pouze vodítka k výkladu textu, nejsou tak vázány na účinnost nového prováděcího rozhodnutí Rady, pouze osvětlují význam dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Žalobce význam těchto recitálů bagatelizuje, nicméně z textu recitálu (4) plyne, že členské státy mají odmítnout žádost cizince, který již získal povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, tedy nikoli mu jej udělovat nebo jej vyzývat k tomu, aby se dočasné ochrany v jiném členském státě vzdal. Nic tedy nemůže být vykládáno tak, že umožňuje sekundární pohyb osob, které již oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě získaly.
15. Dle názoru žalovaného prováděcí rozhodnutí Rady, ani jeho aktuální prodloužení, rozhodně nepředstavují důvod pro odchýlení se od vlastních ustanovení dotčeného aktu ani pro výklad těchto ustanovení ve smyslu zjevně odporujícím jejich znění, právě naopak, je to spíše současná judikatura, která se odchyluje od textu směrnice 2001/55/ES a využívá k tomu právě jeden z recitálů preambule prováděcího rozhodnutí Rady, který navíc mylně interpretuje.
16. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalobce na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nijak nereagoval.
18. Žaloba je **důvodná**.
19. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
20. Podle § 3 odst. 1 lex Ukrajina [m]inisterstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).
21. Podle § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona je tímto rozhodnutím prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, a v návaznosti na rozhodnutí Rady Evropské unie o prodloužení dočasné ochrany (dále jen „*prováděcí rozhodnutí Rady*“). Aktuálně bylo toto prováděcí rozhodnutí Rady prodlouženo do 4. 3. 2027 prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 (Úř. věst. L, 2025/1460, 24. 7. 2025) – dále jen „*aktuální prováděcí rozhodnutí Rady*“.
22. Cizinci, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady jsou uvedeni v jeho čl. 2; podle odst. 1 citovaného článku platí, že [t]oto rozhodnutí se vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala:
 - a) *ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022;*
 - b) *osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a*
 - c) *rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).*
23. Podle § 4 odst. 3 lex Ukrajina [n]estaví-li tento zákon jinak, použije se na udělování dočasné ochrany podle tohoto zákona zákon o dočasné ochraně cizinců. Ve věcech, které zákon o dočasné ochraně cizinců neupravuje, se použije zákon o pobytu cizinců na území České republiky.
24. Podle § 5 odst. 7 téhož zákona platí, že [v]e věci neudělení nebo odnětí dočasné ochrany se použije zákon o dočasné ochraně cizinců.
25. Podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně cizinců [o]právnění k pobytu za účelem dočasné ochrany se odejme, jestliže cizinci požívajícímu dočasné ochrany poskytne dočasnou ochranu jiný stát nebo mu bylo na území jiného státu uděleno povolení k trvalému anebo obdobnému pobytu.
26. Podle čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (Úř. věst. L 212, 7. 8. 2001, s. 12-23,

zvl. vyd. 19/004, s. 162-171), dále jen „směrnice 2001/55/ES“, [č]lenské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.

27. Podle čl. 11 směrnice 2001/55/ES [č]lenský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasné ochrany, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení snaží na toto území vstoupit. Na základě dvoustranné dohody členské státy mohou rozhodnout, že tento článek nebudou používat.
28. Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti. Žalobce dne 18. 3. 2025 podal v ČR žádost o dočasnou ochranu, kde uvedl, že na území států EU vstoupil dne 16. 3. 2025 v Srbsku, žalobce od 24. 2. 2022 nebyl držitelem platného víza nebo povolení k pobytu v jiném státě, ke dni 24. 2. 2022 pobýval na území Ukrajiny, žádal o dočasnou ochranu v Rumunsku, která mu byla udělena dne 14. 2. 20205, dne 17. 3. 2025 ji však odmítl.
29. Dále správní spis obsahuje písemnosti týkající se předchozího soudního řízení vedeného pod spisovou značkou 15 A 35/2025 (žalobu a příslušná poučení a výzvy ze strany soudu, vyjádření žalovaného a jeho doplnění, usnesení o zamítnutí návrhu na předběžné opatření ze dne 24. 4. 2025, rozsudek ze dne 25. 6. 2025). Jak již bylo uvedeno shora (bod 2.), zdejší soud svým rozsudkem ze dne 25. 6. 2025, čj. 15 A 35/2025-46, žalobě žalobce vyhověl a NSS jeho závěry svým rozsudkem ze dne 23. 9. 2025, čj. 3 Azs 92/2025-25, potvrdil.
30. Ve správním spisu je dále založeno usnesení ze dne 8. 7. 2025, čj. OAM-0366840-11/DO-2025, kterým žalovaný postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu zrušil své sdělení o nepřijatelnosti žádosti žalobce o dočasnou ochranu pro rozpor s § 3 správního řádu.
31. Dle záznamu z Temporary Protection Platform (oficiální zkratka „TPD“) byl žalobce ke dni 14. 2. 2025 registrován v Rumunsku.
32. Žalobce byl dále výzvou ze dne 24. 7. 2025, čj. OAM-0366840-13/DO-2025, vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí v termínu 8. 8. 2025, výzva byla zmocněnci žalobce doručena dne 29. 7. 2025, žalobce však této možnosti nevyužil.
33. Poté žalovaný vydal napadené rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce prokázal, že je občanem Ukrajiny a nejspíš splňuje i podmínku, že přede dnem 24. 2. 2022 pobýval na Ukrajině. Žalovaný však i přes konstatování zdejšího soudu i NSS, že se dopustil nezákonného zásahu, pokud žalobci jeho žádost vrátil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina, v napadeném rozhodnutí setrval na svém právním názoru, že žádost žalobce je nepřijatelná a neakceptoval závěry dlouhodobě dovozované judikaturou správních soudů k této problematice vystavěné na argumentu, že uvedené ustanovení odporuje unijnímu právu, že žadatelé v situacích, jako je žalobcova, získávají právo sekundárního pobytu v rámci EU či sekundární volby členského státu, a proto by jim mělo být povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany uděleno. Žalovaný svůj oponentní právní názor buduje na skutečnosti, že Rada přijala aktuální prováděcí rozhodnutí, do kterého byl oproti původnímu prováděcímu rozhodnutí Rady vložen text dvou nových recitálů (5) a (6), které současně cituje. Žalovaný jejich text vykládá tak, že jimi bylo jednoznačně projevováno, že druhotné pobyty držitelů povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES nejsou žádoucí, a že členský stát by měl v takovém případě žádost osoby zamítnout bez dalšího, nikoliv mu tedy dočasnou ochranu

udělovat, případně jej vyzývat, aby se dočasné ochrany v jiném členském státě vzdal. S ohledem na text nových recitálů je tak dle žalovaného stěžejní, jaký význam přikládají dohodě o neaplikování čl. 11 směrnice 2001/55/ES její účastníci, tedy členské státy, nikoliv judikatura vnitrostátních soudů; přednost má skutečná vůle účastníků takového jednání.

34. V napadeném rozhodnutí ze dne 29. 8. 2025 žalovaný zkoumal, zda jsou splněny podmínky pro udělení dočasné ochrany. Žalobce prokázal, že je občanem Ukrajiny svým cestovním dokladem a v průběhu řízení se ukázalo, že nejspíše splňuje i podmínku, že přede dnem 24. 2. 2022 pobýval na Ukrajině. Žalovaný však setrval na svém závěru, že není pochyb o tom, že žádost žalobce ze dne 18. 3. 2025 je nepřijatelná ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina. Žalovaný poukázal na prováděcí rozhodnutí Rady ze dne 15. 7. 2025 č. 2025/1460, účinné od 13. 8. 2025, o prodloužení dočasné ochrany do roku 2027, a jeho nová úvodní ustanovení (recitály) v preambuli, dle kterých druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany není žádoucí a žádost osoby, která je držitelem dočasné ochrany v jiném státě, by měla být zamítnuta, další část se týkala článku 11 směrnice o dočasné ochraně, přičemž druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany je nežádoucí. Z toho dovozoval, že od přijetí nového prováděcího rozhodnutí Rady může být dočasná ochrana žadateli odmítnuta, pokud je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě, dosavadní judikatura o nepřijatelnosti tak již nemůže obstát, ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) není v rozporu s evropským právem. Žalobce je podle údajů v evidenci Temporary Protection Platform stále držitelem oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany, což je patrné ze zkratky „tp“ nacházející se v rubrice „*Type of protection*“, pokud by nebyl držitelem tohoto oprávnění, záznam by v této evidenci buďto neexistoval nebo by v této rubrice byla uvedena zkratka „ia“ (inactive).
35. Žalovaný dále poukázal na § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb. a § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. a rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2025 č.j. 5 Azs 273/2023-27, dle kterého lze tento důvod zamítnutí žádosti použít v situaci, kdy žadatel disponuje povolením k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě. Dodal, že k uvedené praxi přistoupilo i Ministerstvo vnitra Spolkové republiky Německo a uvedl odkaz na internetové stránky, z nichž tento závěr má vyplývat. Měl za to, že toto ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. lze vztáhnout i na situace, kdy správní orgán teprve rozhoduje o žádosti o udělení dočasné ochrany. Zabýval se též důvody dle § 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb., kdy podmínky pro udělení dočasné ochrany z titulu sloučení rodiny nejsou dány a důvody hodné zvláštního zřetele nejsou dány, není zde ani osoba blízká, která by byla držitelem dočasné ochrany. Žádost tedy zamítl, neboť žalobce již před jejím podáním toto pobytové oprávnění získal v jiném členském státě EU. Z aktuálního prováděcího rozhodnutí Rady dovozoval, že osobám, které již získaly dočasnou ochranu v jiném členském státě, nesvědčí právo na její získání v dalším členském státě, a to ani v případě, že aktuálně již držiteli dočasné ochrany nejsou. Poukázal na to, že žalobce ani jeho zástupce přitom nevyužili možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Proto žalovaný vydal rozhodnutí, kterým po meritorním přezkumu dočasnou ochranu žalobci neudělil le výše citovaného ustanovení zákona.
36. K tomu soud uvádí následující. Soud se opětovně podrobně seznámil s oponentní argumentací žalovaného, kterou nyní prezentuje i v řadě dalších obdobných případů před správními soudy, včetně zdejšího soudu, ani v tomto případě se s ní však nemohl ztotožnit. Argumentace žalobce, s níž se soud naopak zcela ztotožnil, vychází z výstižné a relevantní judikatury NSS, která se rozsáhle, podrobně a opakovaně k nastolenému právnímu problému a ke vzneseným výhradám žalovaného vyjadřovala, kterou však žalovaný z důvodů, které byly rovněž judikaturou právně vyvráceny, setrvale odmítá akceptovat.

Není v rozsahové kapacitě tohoto rozsudku, aby soud citoval veškerou relevantní judikaturu k znovu nastoleným právním otázkám, soudu však nezbyvá než zopakovat alespoň ty závěry relevantní judikatury NSS, které považoval v projednávané věci za neklíčovější.

37. V této věci je především klíčový rozsudek NSS, na který ostatně odkazoval i žalobce, ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, v němž se NSS velmi podrobně zabýval výkladem ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina v bodech [53] až [70] a dospěl k závěru, že toto ustanovení odporuje unijnímu právu a nelze ho aplikovat, neboť „z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu.“ NSS přitom též potvrdil, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň (bod [71]).
38. Žádost o dočasnou ochranu podanou v ČR proto nelze vrátit jako nepřijatelnou pouze z důvodu, že o ni žadatel již dříve požádal či mu byla udělena v jiném členském státě EU. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, nelze aplikovat pro rozpor s právem EU. Cizinci, kteří jsou držiteli dočasné ochrany podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, mají právo přemístit se v průběhu jejího trvání do jiného členského státu EU. Předpokladem pozitivního rozhodnutí o jejich žádosti je nicméně ukončení pobytového oprávnění vydaného v rámci dočasné ochrany v původním hostitelském státě (viz právní věty k citovanému rozsudku NSS č. 4682/2025 Sb. NSS). Právo sekundárního pobytu, resp. sekundární volby členského státu držitelů dočasné ochrany NSS potvrdil i v celé řadě dalších svých rozhodnutích, např. v rozsudku z téhož dne čj. 1 Azs 336/2024-42.
39. NSS dále ve výše citovaném rozsudku č. 4682/2025 Sb. NSS v bodech [71] až [78] podrobně popsal postup, který je nutno dodržet ve všech typově myslitelných situacích žadatelů o dočasnou ochranu, přičemž v odrážce 3. a 4. bodu [78] se věnoval situacím, kdy žadatel již v minulosti obdržel dočasnou ochranu v jiném členském státě, a buď jí v době podání další žádosti o dočasnou ochranu v ČR ještě disponoval, či nikoliv. V žádném z těchto dvou případů však nelze dle závěrů NSS žádost odmítnout pro nepřijatelnost podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina z důvodu rozporu s právem EU, ale bude nutné žádost meritorně posoudit. Na tomto místě proto soud odmítá pokračující polemiku žalovaného ohledně jeho původního postupu a dosud zastávaného a zdůrazněného závěru v napadeném rozhodnutí, že žádost žalobce stále považuje za nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina (avšak formálně ji takto již nemůže označovat). K této otázce se rozdílně od názoru žalovaného nejenže vyjadřovala judikatura správních soudů opakovaně v desítkách rozhodnutí týkajících se jiných žadatelů v obdobné situaci žalobce, ale i přímo ve věci žádosti žalobce, neboť původní sdělení o nesplnění podmínek pro udělení dočasné ochrany z důvodu nepřijatelnosti zdejší soud k žalobě žalobce vyhodnotil jako nezákonný zásah a pokračování v tomto zásahu svým výrokem zakázal, přičemž úvahy zdejšího soudu byly podrobeny přezkumu ze strany NSS, který se přdestřenou polemikou žalovaného věcně zabýval, avšak jí nepřisvědčil a závěry zdejšího soudu svým rozsudkem potvrdil.
40. K tomu zdejší soud dodává, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce obecně splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany, neboť je tzv. vysídlenou osobou ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí Rady (je občanem Ukrajiny, který tam pobýval k rozhodnému dni, resp. ještě i dlouho poté, nejpozději do 16. 3. 2025, kdy dle tvrzení ve vyplněném formuláři žalobce uvedl, že vstoupil na území Srbska). „Problémovou“ skutečností tak je, že žalobce v uvedeném formuláři dále uvedl, že od 14. 2. 2025 disponoval

povolením k pobytu ve formě dočasné ochrany v Rumunsku. Tohoto povolení se však výslovně vzdal, o čemž soudu doložil potvrzení rumunských úřadů a jeho strojový překlad pomocí služby DeepL. Žalobce je tedy v situaci, kdy již nedisponuje dočasnou ochranou na území EU, ale nové udělení dočasné ochrany je mu odpíráno a jiným pobytovým titulem žalobce rovněž nedisponuje. Žalovaný ověřil údaj o existenci a platnosti dočasné ochrany udělené žalobci v Rumunsku v informačním systému TPD, z něhož však vyplynulo, že žalobce tímto povolením stále disponuje, resp. že dosud nebylo zrušeno. Vystala tedy pochybnost o tvrzeném skutkovém stavu. Z tohoto důvodu vznikla žalovanému povinnost tuto skutečnost v souladu s § 3 správního řádu ověřit, přičemž dle výše odkazovaného rozsudku NSS měl žalovaný konkrétně postupovat tak, že měl žalobce nejdříve poučit o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně, a pokud by žalobce na své další žádosti podané v ČR trval, měl žalovaný ověřit zda vydáním povolení k pobytu na území ČR dojde podle práva dotčeného hostitelského státu (zde Rumunska) automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění pak měl žalovaný vydat žalobci oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud by se nepodařilo relevantní právní úpravu Rumunska v této otázce vůbec zjistit, měl žalobce vyzvat, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění udělenému v Rumunsku, k čemuž mu měl poskytnout součinnost. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že doklad o ukončení pobytového oprávnění v Rumunsku nebyl přiložen k žádosti o dočasnou ochranu v ČR, tuto skutečnost doložil až v rámci řízení před soudem. Jak však již bylo řečeno, jde o skutečnost, kterou v řízení o žádosti řádně tvrdil a žalovaný měl v případě pochybností postupovat tak, jak bylo právě uvedeno. Jelikož tak však žalovaný nepostupoval, rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a současně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.], proto soud musel přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí. V dalším řízení tak bude nutné postupovat dle modelové situace uvedené v bodě [78] odrážky 4. b) nebo c) citovaného rozsudku NSS č. 4682/2025 Sb. NSS v závislosti na dalších doplněních skutkového stavu a z nich vyplynulých zjištěních.

41. K tomu je dále nutno dodat, že vysídlené osoby v souvislosti s válkou na Ukrajině mohou o dočasnou ochranu v ČR požádat pouze prostřednictvím předepsaného tiskopisu, což odpovídá smyslu poskytování této formy ochrany, resp. pobytového oprávnění, které má být vzhledem k probíhající válce na území Ukrajiny poskytováno především co nejrychleji poté, co je jednoduše ověřeno vyplnění příslušných kolonek, které odpovídají stanoveným podmínkám. Taková forma podání pak neumožňuje vždy zohlednit všechny skutkové okolnosti relevantní z hlediska nároku na povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Život je však mnohem pestřejší než kolonky v předepsaném formuláři, a pokud vyvstanou pochybnosti o skutkovém stavu, či už na základě tvrzení žadatele ve vyplněných kolonkách, nebo vepsaných mezi tyto kolonky, či na přiložený samostatný list papíru, žalovaný má povinnost tyto pochybnosti odstranit do takové míry, aby bylo možné vydat rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu.
42. Žalovaný své rozhodnutí přitom založil na § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně, týkající se odejmutí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, který aplikoval na základě § 5 odst. 7 lex Ukrajina. Ve skutečnosti však žalobce dosud v ČR povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany udělené neměl, proto nebylo možné toto ustanovení na jeho věc bez dalšího aplikovat; dané ustanovení je přitom právě to ustanovení, které (nebo obdobné) je potřeba hledat v rumunské právní úpravě za účelem ověření, zda, resp. za jakých podmínek dojde k zániku již dříve uděleného pobytového oprávnění za účelem dočasné

ochrany v Rumunsku. Výluky z udělení nebo odepření udělení povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany přitom upravuje § 9 zákona o dočasné ochraně, avšak podmínky tohoto ustanovení nebyly na věc žalobce aplikovány ani zkoumány, kdy z dosud zjištěného skutkového stavu vyplynulo, že na věc žalobce ani nedopadají. Žalovaný však v případě posuzování žádosti žalobce může postupovat výlučně na základě zákona a nelze tak akceptovat analogické použití jiného ustanovení, aniž by bylo odpovídajícím a přezkoumatelným způsobem zdůvodněno.

43. Pokud žalovaný odkazoval v této souvislosti na rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2025, čj. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, uvedený soud v něm sice připustil aplikaci § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně pro zamítnutí žádosti, avšak za jiného, skutkově odlišného stavu, kdy žadatel disponuje *trvajícím* povolením k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě. Tato skutečnost však v řízení o nynější věci žalobce nebyla potvrzena bez důvodných pochybností. K tomu je nutno upozornit též na bod 44. téhož rozsudku, v němž NSS uvedl, že *„i v případě, že správní orgán zjistí při podání žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že žadatel je veden v evidenci TPD jako držitel povolení k pobytu v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žadatele o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.“* Tento závěr NSS je vystaven též na skutečnosti, že evidence TPD představuje pouhou pomůcku, kterou správní orgány členských států využívají k evidenci držitelů povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, nevztahuje se však na ní princip materiální publicity jako v případě veřejných rejstříků ve smyslu zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěrenských fondů (viz bod [43] citovaného rozsudku), tj. nelze na údaje v něm spoléhat v takové míře, že v okamžiku nahlédnutí do této evidence potvrzují skutečný a aktuální stav. Jinak řečeno, ani v případech, jako je případ žalobce, nemůže žalovaný rezignovat na zjištění skutkového stavu v takové míře, aby nevznikaly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu o existenci či trvání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany udělené v jiném členském státě.
44. V právě uvedeném rozsudku však NSS vyslovil i další důležité závěry, které dopadají i na nyní posuzovanou věc, a které žalovaný akceptovat již odmítá. NSS totiž rovněž konstatoval, že *„dočasná ochrana je udělována oprávněným vysídleným osobám již aktivačním rozhodnutím Rady“*, ovšem česká právní úprava – lex Ukrajina – převážně *„používá nepřesné zkratky poskytnutí, resp. udělení dočasné ochrany, jakoby tento status udělovaly až členské státy“*. *„[Č]lenské státy [však] pouze deklaratorně potvrzují tento status tím, že žadatelům přiznávají jednotlivá práva s dočasnou ochranou spojená, především právě právo pobytu. Soudní dvůr tento výklad poprvé potvrdil ve svém rozsudku ze dne 19. 12. 2024, Kaduna C-244/24 a C-290/24, ECLI:EU:C:2024:1038, a následně zdůraznil právě v rozsudku Krasiliva (týž názor ostatně vyjádřil již osmý senát Nejvyššího správního soudu v předkládacím usnesení ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, a to včetně samotné formulace první předběžné otázky). Soudní dvůr konstatoval, že prováděcím rozhodnutím tedy Rada zavedla povinnou dočasnou ochranu pro kategorie osob dle čl. 2 prováděcího rozhodnutí Rady, a to zejména pro ukrajinské státní příslušníky pobývající na Ukrajině před 24. 2. 2022 (bod 84 rozsudku Kaduna, bod 26 rozsudku Krasiliva).“* NSS poté vyslovil názor, že čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně nelze ve světle rozsudku Soudního dvora Krasiliva vykládat jinak, než že členský stát je povinen udělit povolení k pobytu každé vysídlené osobě požívající dočasné ochrany, která v danou chvíli nedisponuje povolením k pobytu v jiném členském státě. Podstatné je, že

daná vysídlená osoba splňující podmínky prováděcího rozhodnutí Rady (a tedy požívající dočasné ochrany), která má na celé období trvání ochrany nárok na zajištění povolení k pobytu, aktuálně žádným takovým povolením nedisponuje, byť jí bylo v minulosti uděleno a zaniklo na základě důvodu vyplývajícího z vnitrostátní právní úpravy, plynutím času, nebo tím, že se jej držitel vzdal (viz body [19] a [25] rozsudku NSS č. 4683/2025 Sb. NSS), což je patrně i případ žalobce v nyní posuzované věci. K tomuto výkladu se přiklonil i Veřejný ochránce práv ve svém stanovisku, na které odkázal žalobce v žalobě.

45. Soud je tedy i v této věci nucen zopakovat, že názor žalovaného, že pokud již žadateli bylo jednou uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, znamená to, že již nikdy nemůže získat takové oprávnění v jiném členském státě, je nesprávný a v naprostém rozporu s úmyslem evropského zákonodárce. Smyslem dočasné ochrany je poskytnout rychlou, jednoduchou a účinnou pomoc osobám postiženým válkou (v různých jejích formách). Dočasná ochrana a její podmínky by proto měly být upraveny jednoznačně a srozumitelně, přičemž jednotlivým použitým výrazům je nutné přikládat takový význam, jenž se jim zpravidla v obecném jazyce přiznává (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2023, čj. 18 A 54/2023-32, bod 24.).
46. Argumentace tímto rozsudkem NSS tak žalovanému v zamýšleném smyslu dle názoru soudu nesvědčí a jinou argumentaci k analogickému použití § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně žalovaný nenabídl. Soud se přitom ztotožnil s argumentací žalobce, že i zamítnutí žádosti o dočasnou ochranu podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně ve spojení s § 5 odst. 7 lex Ukrajina, tak je v rozporu s unijním právem ze stejných důvodů, jako v případě použití § 5 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně, a dále odkazuje též na svůj závěr v již uvedeném rozsudku čj. 18 A 54/2023-32, resp. čj. 4 A 47/2025-32, podle kterého žalovaný pouze hledá sofistikované cesty, jak dočasnou ochranu nepřiznat (viz bod 51. posléze citovaného rozsudku zdejšího soudu).
47. Argumentoval-li žalovaný proti výše uvedeným závěrům NSS dále poukázáním na přijetí nového prováděcího rozhodnutí Rady, jež obsahuje nové recitály (4) (*pozn. soudu: který žalovaný cituje v anglické verzi částečně odlišně, než je verze zveřejněná a dostupná na stránce eur-lex.europa.eu*), (5) a (6), které dosavadní výklad NSS již nepodporují, musí soud znovu poukázat na jednoznačné závěry judikatury, která dospěla k opačným závěrům. Soud především odkazuje na svůj rozsudek ze dne 25. 6. 2025, čj. 15 A 35/2025-46, který se přímo týká žalobce v nyní posuzované věci, a dále na aktuální rozsudek ze dne 17. 10. 2025, čj. 4 A 47/2025-32, a na tam citovanou judikaturu Městského soudu v Praze, zejména na rozsudek ze dne 6. 8. 2025, čj. 18 A 38/2025-33, z nichž ve vztahu k těmto novým recitálům vyplývá, že zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálů prováděcího rozhodnutí Rady je „zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou NSS přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k vícenásobné registraci (požívání dočasné ochrany ve více státech). Zejména ne potud, pokud od žalovaného vyžaduje náležitě ověření trvání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.“ (bod 16. posléze citovaného rozsudku). Obdobně se k této otázce vyjádřil NSS ve svém rozsudku ze dne 11. 9. 2025, čj. 1 Azs 126/2025-28, bod [14].
48. Soud nemohl vejít ani na argumentaci žalovaného odkazem na praxi orgánů Spolkové republiky Německo, kterou v napadeném rozhodnutí uplatnil nad rámec rozhodovacích důvodů, a to jednak z důvodu, že právní praxe orgánů jiných členských států není pro orgány

ČR závazná, a dále z důvodu, že odkazovanou internetovou stránku se soudu na uvedené odkazu ani nepodařilo dohledat.

49. Je tedy zřejmé, že ani v důsledku nového prováděcího rozhodnutí Rady nedošlo v možnostech sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany k žádným změnám a dosavadní výklad NSS nebyl zpochybněn. Stanovisko žalovaného, dle kterého lze poskytnutí dočasné ochrany odmítnout (zamítnout) z důvodu minulého oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, je tak zcela chybné.
50. Z výše uvedeného vyplývá, že skutečnost, že žalobci již dříve bylo uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v Rumunsku (i kdyby se ho před podáním žádosti o dočasnou ochranu v ČR nevzdal) nepředstavuje dostatečný důvod pro to, aby mu automaticky nebylo uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v ČR. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné.
51. Nejvyšší správní soud ve shora citované judikatuře musel přistoupit k interpretaci unijního i vnitrostátního práva v otázce dočasné ochrany a pobytového oprávnění s ní spojeného z důvodu, že v těchto právních předpisech neexistovalo výslovné ustanovení dopadající na nastolené právní otázky. Uvedenou právní úpravu pak interpretoval standardními interpretačními metodami (jazykovým, logickým, historickým a systematickým, či teleologickým výkladem) a pomůckami (*soft law* Evropské komise), které mu umožnily vyslovit citované právní závěry, které žalovaný opakovaně odmítá a nabízí svůj vlastní, avšak zřejmě účelový právní názor. Soud v této souvislosti nijak nezpochybňuje roli Ministerstva vnitra ČR, v nastavování a vymáhání migrační a azylové politiky ČR, i to se však musí dít na základě zákona a v rámci ústavně vymezených kompetencí.
52. NSS přitom k odmítavému postoji žalovaného ve svém rozsudku ze dne 17. 7. 2025, čj 1 Azs 111/2025-34, zcela zřetelně v bodech [17] a [19] konstatoval, že „*správní orgány jsou povinny jeho judikaturu v obdobných případech (tj. i mimo kasační závaznost v individuálním případě) respektovat. V opačném případě se jejich postup stává zcela svévolným a popírajícím jak základní zásady fungování veřejné správy, tak i fundamentální principy právního státu založené na respektu k právům a svobodám jednotlivce. Lze připomenout, že Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře dokonce konstatoval, že „[o]dmítne-li se nicméně správní orgán řídit názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v obdobné věci pouze s odkazem na údajně nedostatečnou kvalitu odůvodnění, jedná v rozporu s výše uvedenými ustanoveními soudního řádu správního, čímž překračuje své pravomoci, a porušuje tak čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“ (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017 - 23, bod 27).*“ Správní orgány samozřejmě mohou vést s rozhodnutími správních soudů polemiku. Mohou tak přispět k zahájení dialogu, který může vést až k předložení věci rozšířenému senátu ve snaze překonat existující právní názor (§ 17 s. ř. s.). To vše je však podmíněno předložením racionálních a závažných konkurujících důvodů či protiargumentů, které dosud nebyly Nejvyšším správním soudem vzaty v úvahu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 4. 5. 2010, čj. 4 Ads 77/2007-91, č. 2112/2010 Sb. NSS, body 37 a 52; ve vztahu ke správním orgánům pak totožně rozsudek NSS čj. 2 Afs 165/2016-26, bod 20).
53. To se však v dané věci nestalo, všechny žalovaným vznesené argumenty již NSS v úvahu vzal a vyslovil k nim svůj podrobně vyargumentovaný právní názor. Zdejší soud pak neshledal závažné důvody se od těchto již vyslovených závěrů odchýlit, proto ve shodě s NSS považuje zdejší soud „*za nanejvýš žádoucí, aby [žalovaný] promítl závěry judikatury kasačního soudu do*

své praxe a namísto množství opakujících se kasačních stížností ukončil nezákonné zásahy do práv jednotlivců.“ (rozsudek ze dne 11. 9. 2025, čj. 1 Azs 126/2025-28).

V. Závěr a náklady řízení

54. Zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil z důvodů podle § 76 odst. 1 písm. b) a c), neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, a dále pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zároveň soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
55. V dalším řízení tak bude na žalovaném, aby dostatečně zjistil skutkový stav, tj. aby ověřil, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany žalobce v Rumunsku stále trvá, případně aby se pokusil zjistit relevantní vnitrostátní právní úpravu Rumunska k otázce, zda vzdáním se dočasné ochrany automaticky tato ochrana žadateli v Rumunsku zanikla, anebo je k tomu potřeba dalších právních či jiných administrativních kroků, aby bylo zajištěno, že žalobce v případě udělení pobytového orpávnění za účelem dočasné ochrany v ČR nečerpal práva z této ochrany současně ve více státech EU. Nemůže se přitom spoléhat pouze na výpis z evidence TPD. V závislosti na výsledku těchto zjištění pak umožní žalobci se k nim vyjádřit a v dalším řízení bude postupovat dle metodiky předestřené v rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, v bodě [78] odrážce 4, bodech a. nebo b.
56. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněné dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci úspěšný, avšak v řízení náhradu účelně vynaložených nákladů nepožadoval, nebyl zastoupen advokátem, byl ze zákona osvobozen od povinnosti zaplatit soudní poplatek a ani soud žádné účelně vynaložené náklady žalobce z obsahu spisu nezjistil. Proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. listopadu 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně